

Colecția
OVIDIU-DRAGOȘ ARGEȘANU

Atacul PSI

Arta războiului PSI

Arta războiului PSI – Protecția

Balchis2000: parola „Dumnezeu“

Cele 7 peceți

Devenirea

Kombat Ki

REIKI: între mit și realitate

Conferințe:

*Karma și dreptul divin,
Trezirea spirituală și conștiința de sine,
De la sex la îndumnezeire*

OVIDIU-DRAGOȘ ARGEȘANU

CELE 7 PECETI

Iisus e cu noi, este și va fi,
acum și pururea și în vecii vecilor. Amin

Ediția a II-a

PRO DAO

concasor în care se tocesc coarne și colțuri, prin care se plătesc karme și se sting uri și iubiri. O școală spirituală.

28. În opoziție, pustnicia, călugăria sau singurătatea sunt forme de redobândire a iubirii față de oameni, bărbați, femei, copii, viață.

29. Dumnezeu nu ni se dezvăluie tocmai pentru a-L căuta și pentru a învăța din această căutare și pentru a-L iubi.

30. Iisus a deschis poarta către Cer celor care vor, pot și trebuie să intre. Ne-a făcut potențiali Fii ai lui Dumnezeu. Potențiali Dumnezei.

31. Iisus va dăinui veacurilor și mileniilor viitoare. Va dăinui veșnic pentru că ceea ce a făcut El este scris în Cer și automat au acces toate spiritele superioare născute și crescute în univers.

32. Evoluția spirituală presupune să ne întoarcem la ceea ce a adus Iisus pe pământ: IUBIREA. Iubirea este punctul de plecare al Universului, Iubirea este sensul acțiunii și scopul Lui.

CUPRINS

Argument	5
În loc de prefață	7
Introducere	17
Prima pecete: FACEREA	23
A doua pecete: OMUL, REÎNCARNAREA	36
A treia pecete: VIITORUL	63
A patra pecete: CALEA	75
A cincea pecete: DEMONUL	84
Iisus, omul	92
A șasea pecete: ÎNDUMNEZEIREA	108
A șaptea pecete: IUBIREA	127
Încheiere	148
Sinteza	153

ARGEȘANU, OVIDIU-DRAGOȘ

Cele 7 peceți / Ovidiu-Dragoș Argeșanu. –

București: Editura PRO DAO, 2011

ISBN 978-606-92732-4-1

821.135.1-31

Editura PRO DAO
www.edituraprodao.ro
www.ovidiodragosargesanu.com

OVIDIU-DRAGOȘ ARGEȘANU
Cele 7 peceți

Ilustrația copertei: Rodica Șoricău

© Editura PRO DAO, 2011

ISBN 978-606-92732-4-1

Argument:

SFÂNTA SCRIPTURĂ

CAPITOLUL 5

Cartea cu șapte peceți și Mielul

1. Am văzut apoi în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron o carte scrisă pe dinlăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceți.

2. Și-am văzut un înger puternic care striga cu glas mare: „Cine oare este vrednic să deschidă cartea și să-i desfacă pecețile?”

3. Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite'n ea.

4. Și eu mult plângeam că nimeni n'a fost găsit vrednic să deschidă cartea, nici să se uite'n ea.

5. Și unul dintre Bătrâni mi'a zis: „Nu plânge! Iată Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, El a biruit să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei”.

6. Și'n mijlocul tronului și al celor patru Ființe și'n mijlocul Bătrânilor am văzut un Miel, stând ca înjunghiat; El

lor, ci acelora care gândesc cu sufletul. Știu că nu am scris o carte care să elucideze probleme la nivel mental, ba din contră, ci una care să deschidă inimi.

Felul în care este scrisă, biosic, este haotic. Dar pot spune că ea curge și se închide firesc, precum toate cărțile mele. Încercați să o simțiți mai mult decât să înțelegeți. Să simțiți adevărul din ea dincolo de forme și idei.

Prima pecete

FACEREA

„Și a zis Dumnezeu: Să fie lumină! Și a fost lumină.“

Primul lucru pe care a trebuit să-l înțeleagă Mântuitorul a fost cum și de ce a făcut Dumnezeu Universul. Există întotdeauna o cauză a tuturor lucrurilor, există un scop final și există efecte.

Ca orice om care se afla deasupra lucrurilor, a privit nu odată cerul, stelele. S-a minunat de frumusețea lor și s-a întrebat de ce sunt și cum le-a făcut Bunul Dumnezeu. Trebuie înțeles că nu s-a născut recitând din Tora sau cunoscând pe dinafară Talmudul. Că era un copil cât se poate de normal, că plângea când îi era foame și făcea pe el ca orice copil. Că sugea de la sânul Maicii tot lapte și găngurea când era fericit. Că l-au chinuit colicile abdominale și bolile copilăriei. Că a trebuit să învețe să meargă, să mănânce, să vorbească. A trebuit să treacă prin toate stadiile de evoluție ale unui om ca să-l înțeleagă pe cel pentru care venise ca să-l salveze, omul.

A avut o șansă să aibă alături pe Maica Lui, cea care era cu mult deasupra unei femei oarecare și care va fi prima care-i va îndruma pașii în lumea noastră.

Vechiul Testament este cel care reprezintă în esență calea pe care Dumnezeu a deschis-o nașterii Fiului Său. Poporul evreu este popor ales, vrem nu vrem, ca să se ajungă la combinația genetică necesară primirii Luminii divine. Este adevărat că Dumnezeu poate orice și poate determina orice. Ceea ce se înțelege mai puțin este că sunt legi pe Pământ pe care El le-a dat și prin urmare tot El ar însemna să le încalce. Până și minunile, ca ieșiri din normalitate, sunt nu atât încălcări ale legilor, cât o altă formă de manifestare a legilor divine.

La început nu era lumina. Era Dumnezeu. Unele dintre legendele vechi spun că exista Întunericul și că în el se afla Sfânta Treime. Apoi a început Dumnezeu creația. Și prima a fost creată Lumina. Nu știu dacă Dumnezeu a fost conștient de El însuși tot timpul. Dacă a fost conștient de calitățile și puterile Lui. Pe ce mă bazez? Păi, știu că pământul este o copie infidelă a cerului: ori copilul omului, ca Dumnezeu în devenire, are un moment al trezirii. Moment în care devine conștient de el însuși. Cred că există o evoluție chiar și în divinitate și că Dumnezeu însuși se schimbă. Am ascultat poveștile din dogme despre El și multe sunt false. Cred că și El învață. Să nu uităm cât preț pune El pe educație.

O să sară în sus mai marii bisericii, dar portretul lui Dumnezeu făcut în dogme se referă la cel de acum câteva mii de ani și nici măcar la Cel Dintâi. Ce înseamnă viața Pământului relativ la 15 miliarde de ani cât are universul material și la nenumăratele experiențe care au dus la

crearea lui? Să nu uităm că principiul care guvernează viața este: „Învață din greșală, cel care este mai bun și mai adaptat învinge, iar învingătorul ia tot!“

Era Întunericul veșnic. „Și a despărțit Dumnezeu Lumina de Întuneric!“ Deci Întunericul, ca energie, exista! Energia Ka: cea în care actualmente se găsește universul material și care este Dumnezeu și în Dumnezeu. Este imposibil ca la un moment dat să nu faci analogiile: noapte-zi, femeie-bărbat, bine-rău, pozitiv-negativ. Și toate sunt în Dumnezeu. Asta înseamnă că și Întunericul este parte din Cel Dintâi. Energia Ka este mai densă decât chi-ul, iar tot ceea ce este materie se află în ea. Se pare chiar că și cantitativ este mai multă decât lumina.

Primul lucru pe care Dumnezeu cred că l-a făcut a fost să mângălească cu lumină. Ca orice copil. În întuneric. Simplul fapt de a gândi dădea formă luminii. A reușit primele forme armonioase, le-a combinat și au devenit tot mai complexe. (Viața a evoluat de la simplu la complex și se distruge invers prin dezintegrarea materiei.) Așa au apărut primii îngeri care erau un pătrat, un triunghi și un cerc! (S-a demonstrat că oamenii cei mai frumoși au chipurile alcătuite din intersecții de figuri geometrice ideale.) Din această cauză, pe filmele fotografice Îngerii apar ca sfere de lumină de diverse culori și intensități, în funcție de cerul din care vin. Este o altă formă de reprezentare a lor.

În timp, Îngerii au evoluat și ei. De la simplu la complex. Și ei sunt dotați cu capacitatea de a alege, cu liber arbitru,

cu posibilitatea de a simți, rațional, de a învăța sau a greși. Iar demonii la fel. Învăță din propriile greșeli.

Nu știi ce se afla în mintea lui Dumnezeu. Pot doar presupune. Cert este că se spune că l-a creat pe Lucifer, primul și cel mai frumos înger creat: dar tot Dumnezeu l-a creat, mai târziu, deși nu exista timp, și pe Mihail, îngerul războinic. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă atunci era tot, și frumos, și în pace, pentru ce era nevoie de un înger războinic? Un neam își face armată doar ca să se apere de cineva, nu din senin. Acesta apare ca urmare a posibilității de a fi atacat. Se poate să fi prevăzut Dumnezeu asta? Mai mult ca sigur. Mai există doar posibilitatea ca el să fi regizat totul. Adică să fie în spatele lui Lucifer. Lucifer să fie o altă manifestare a lui Dumnezeu. Doar că eu văd o diferență între chipul luminos al lui Dumnezeu și Umbra lui Dumnezeu. Ultima nefiindu-mi, deloc, sinonimă cu Lucifer.

Adaptabilitatea este o calitate divină, ține de viață și nu de moarte. Sincer, cred că Dumnezeu avea darul previziunii, încă de la creația lui Lucifer a știut ce va face acesta. Ori backup-ul lui a fost crearea lui Mihail. Creația lui Mihail ca înger războinic încă înainte de căderea luciferică s-a datorat prezicerii de către Dumnezeu a ceea ce avea să se întâmple. Și atunci de ce l-a creat totuși pe Lucifer? Tot răul i se datorează acestui înger. Știa ce va face. Ororile universului i se datorează lui și totuși l-a creat. Tot ce înseamnă durere, chin, rănire, crimă, incest, luptă, patimă, groază, frică sunt ale lui. Și cred că Dumnezeu l-a acceptat

ca extremă a Lui însuși. Ori a creat un joc de șah la nivel spiritual? Pare prea crud ca Dumnezeu să fi determinat asta doar din plictiseală. Adevărul este că numai așa se poate manifesta liberul arbitru, între două extreme. Numai așa se poate manifesta iubirea, când ai posibilitatea de a alege, ori îngerii nu aveau decât alternativa de a-i sluji Lui. Erau niște roboței spirituali, de lumină. Dar nu aveau posibilitatea de a-l iubi pentru cum și ceea ce este, pentru că nu aveau alternativă. A fost înțelept Dumnezeu. A avut de partea lui două treimi din îngeri, care au ales să Îi servească. Să-i fi indus Dumnezeu lui Lucifer acest gând ca pe o ispită? Nu cred. Sincer bănuiesc că, în sufletul Lui, Dumnezeu s-a mâhnit când a realizat întoarcerea lui Lucifer împotriva creatorului său. Și știi că Dumnezeu nu vrea războiul și nici lupta. Lucifer a ales această cale și Dumnezeu a intrat în defensivă.

„Deasupra Celui Preaînalt îmi voi pune tronul!“ a gândit Lucifer. În acel moment a fost aruncat din Cer de îngerii fideli lui Dumnezeu. A fost surghiunit în Întuneric și și-a pierdut splendoarea. Așa au apărut șerpii, care corespund îngerilor din cer în sens negativ, scorpiile, balaurii, dragonii. Frumusețea ca atribut al Divinității și Luminii a rămas în cer. S-au format cele două tabere. Una de Îngeri de Lumină și una de Îngeri ai Întunericului, despărțite de o barieră invizibilă și străjuită de îngerii războinici ai Cerului.

Cerul s-a divizat astfel în două, a devenit unul bipolar, fiind despărțit de armatele de lumină care împiedicau

ființele întinericului să invadeze Cerul. Spre deosebire de atunci, la ora actuală Cerul este unul multipolar, concept pe care îl voi explica mai târziu.

Doar că lucrurile nu puteau rămâne așa. „Să facem om după chipul și asemănarea noastră!” a spus Cel Dintâi. Ca de obicei era înconjurat de Îngerii Lui sfetnici.

S-au opus toți, mai puțin unul: curios, era Îngerul Milei! Când a fost conceput Omul, a fost după chipul și asemănarea Lui, la creare însă a fost numai după chip. I s-a lăsat astfel dreptul de a-și alege partea, de a urca și de a reveni alături de Dumnezeu.

Nu știu dacă a fost rezultatul unei discuții între Dumnezeu și Lucifer. Cert este că nu se putea rămâne așa. Cumva trebuia rezolvat conflictul. Lumea materială devine teatrul de război dintre Lumină și Întineric. Deși această relație dintre ei există. Sunt ca doi lideri care urmăresc o tablă de șah de undeva de sus. Iar partida este departe de a se fi terminat.

Cert este că a început realizarea universului material. Albul avea câștig de cauză. Drept urmare, cel care a impus regulile a fost Cerul. Principiul șahului: primul mută albul. Demonii cei mari au fost închiși în materie, praful acesta stelar a început să se adune devenind planete. Fiecare planetă fiind străjuită de îngeri războinici, de un cer asemănător celui orginar, făcut pe aceleași principii. Din materie și lumină a început să se dezvolte viața. Stadiile de dezvoltare au urmat miliarde de ani. Dumnezeu este un tip meticulos, care nu se grăbește. Evoluția s-a făcut de la simplu la complex, ca și cea a îngerilor, și a urmat miliarde de ani. Povestea

creației în 7 zile este o poveste. Poate că asta a văzut Moise în Duh și i-au trebuit zile să vadă în atemporal cum s-au derulat miliardele de ani ai Universului. Din păcate pentru biserică, teoria lui Darwin este adevărată. Incompletă, dar adevărată. Universul a apărut ca urmare a voinței divine, dar are ca principiu de bază evoluționismul. Orice lucru evoluează de la simplu la complex. Este unul dintre principiile naturii și, implicit, ale divinității. Din punctul meu de vedere, și biserica și Darwin au dreptate.

S-au creat legile după care avea să fie guvernat Universul material. Să nu uităm că acesta este coordonat matematic, fizic, chimic. Și că în spate se află Dumnezeu. El este ordinea, armonia, viața. Și este și partea cealaltă, Răul: haosul, dezintegrarea, moartea.

Spuneam într-una dintre cărți că la mine la cabinet a venit un inginer care se credea ateu. I-am spus că fiind proiectant știe că, mai înainte de a exista o mașină, există un proiect. Mai înainte de proiect este un gând și fiecare gând are nevoie de un Gânditor. **MARELE GÂNDITOR PROIECTANT ȘI EXECUTANT AL UNIVERSULUI SPIRITUAL ȘI MATERIAL ESTE DUMNEZEU; CEL DINTÂI.**

Universul are circa 15 miliarde de ani. Pământul puțin peste 4. Deci experimentul Terra este ca urmare a 11 miliarde de ani de alte teste. Științific, s-a demonstrat că materia tinde să se descompună în elemente cât mai simple. Ce le ține împreună dacă nu viața, Dumnezeu?

Planeta Pământ este o planetă mică, așa că apariția omului pe Pământ înseamnă în jur de câteva minute din ceea ce înseamnă Universul material. Viața a apărut la început în altă parte. Putem vedea de la noi 100 000 de miliarde de galaxii. Mult, nu? Putem descoperi lucruri minunate privind lumea materială. Dumnezeu este un tip eficient, nu irosește nimic, și asta se observă în natură. „Nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă!”

Mă întrebam de ce numărul fiarei este 666, de ce nu 667 sau altul. Până ce am înțeles că, după căderea luciferică, îngerii și-au pierdut numele pe care Dumnezeu li-l dăduse în Cer. Atunci au căpătat cifre. Dacă luăm în considerare o idee pe care am găsit-o la un alt scriitor, cum că de fapt nu este vorba de Lucifer, ci de căderea lui Cifer, îngerul care răspundea de matematicile superioare, poate că o să înțelegem de ce. Cert este că demonul pământului este unul mic în comparație cu alții, iar numele lui este Baphomet. Există un Cer al Pământului, care are un Dumnezeu propriu, îngeri care se ocupă de îndeplinirea planurilor divine de pe pământ.

Dumnezeul cerului Theros, cel care a conceput această planetă și poate că El a conceput-o în 7 zile, este cel care rostește teribilul blestem asupra femeii de a naște din durere, și asupra șarpelui de a se târî cu burta pe pământ. Inițial, șarpele, ca reprezentant al îngerilor căzuți, avea aripi. Precum cele de liliac, dar tot aripi. Același lucru se întâmplă cu dragonii și cu balaurii cărora aripile le-au rămas. Îi fuseseră

lăsate la căderea din cer. Șarpele le pierde odată cu ispitirea reușită a Evei!

„Dumnezeul Dumnezeilor și Domnul Domnilor, făcătorul cetelor celor de foc și lucrătorul puterilor celor fără de trup, meșterul celor cerești și al celor pământești, pe care nimeni dintre oameni nu l-a văzut nici nu are să-l vadă“, așa încep Molitfele Sfântului Vasile cel Mare. Dincolo de greșeala că nimeni nu are să-l vadă, lucru care în psihologie se cheamă condiționare negativă și care este fals, apare ideea inițială asupra lui Dumnezeu. Molitfele nu sunt niște rugăciuni pozitive, având în ele ideea de blestem. Iisus nu a blestemat răul, ba din contră, i-a fost milă de el și l-a trimis în porci. Iubirea și lumina sunt suficiente ca să facă răul să plece. Nici măcar Antonie cel Mare nu folosea blestemul. Ca dovadă a credinței de care este nevoie într-o exorcizare este exemplul lui Gheorghe cel Prost, numit așa pentru că nu putea reține Tatăl nostru și care a exorcizat un demon zicând doar: „Ioane, ajută!“ referindu-se la Ioan Botezătorul. Exprimarea primului Dumnezeu, a Celui Dintâi, în plan fizic se face prin cei prin care coordonează planurile divine din univers: ceilalți Dumnezeii.

Fizica tinde să confirme afirmațiile religiei cum ar fi nașterea Universului material dintr-un punct, expansiunea universului, construcția planetelor noi și dispariția altora vechi. Sunt civilizații care ajung la apogeu pe diferite planete și are loc judecata finală a respectivului ciclu de încarnări și implicit dispariția civilizațiilor respective din planul fizic. Dar nu înseamnă că au dispărut ci că: TRECÂND